

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΟΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ...

MTANE πέρηφανος για τον εαυτό του. "Υστερ" από επίπονη εργασία πολλών ετών, είχε φθάσει στον σκοπό του. "Ήτανε πιά η ψυχή ενός άπ' τα σημαντικότερα υποκαταστήματα της σπουδαιότερας 'Αγγλικής επιχείρησης στην Κίνα. Και τό είχε κατορθώσει αυτό μονάχα με την αξία και την ικανότητά του. Θυμότανε τώρα μ' ευχαρίστηση τους κόπους του στην αρχή, τότε που ήταν ένας άσημαντος υπαλληλίσκος. Ξανάθλεπε με την φαντασία του τό στωαχικό πατρικό του σπιτάκι. Τί διαφορά με τό θαυμάσιο, άριστοκρατικό μέγαρο, με τά ευρύχωρα δωμάτια και τίς θερμάτες, που στέγαζε τά γραφεία της εταιρίας του και τά ιδιαίτερα διαμερίσματά του! Θυμότανε την φτωχική τραπέζια και τό λιτό δείπνο τό πατρικό του σπιτί κι' απολάμβανε περισσότερο την σημερινή του μεγαλοπρέπεια. Για νά πάη στην τραπεζαρία του σήμερα φορούσε τό σμόκιν του. Κί' όταν ακόμη δέν είχε ξένους στό τραπέζι, τόν υπηρετούσαν τρεις ιθαγενείς υπηρέτες. 'Ο άρχιμάγειρος ήξερε καλά τά γούστα του και κάθε μέρα τό τραπέζι τόν ήταν έτοιμο νά δεχθή και τόν δυσκολώτερο έπισκέπτη. Τού άρεσε ή καλοπέραση. Γιατί νά μη τρώη κανείς καλά κι' όταν δέν έχη καλεσμένους;

Δέν ποθούσε διόλου νά γυρίση στην 'Αγγλία. Τί νά κάνει παιδί εκεί. 'Η αδελφός του παντρεύτηκαν σύμφωνα με την κοινωνική τους θεσί, κάτι μικροπαλλήλους. Πί κοινόν μπορούσε νάχη τώρα μ' αυτούς τους ανθρώπους; Τους έστελανε θέσιακα κάπου-κάπου κανένα μεταξωτό ή κανένα κουτί καλό τσαϊ. Δέν ήτανε φιλάργυρος κι' όσο ζούσε ή μητέρα του, τής έστελανε τακτικά χρήματα. "Όταν όμως θάπαινε τή συνταξί του, δέν είχε σκοπό νά γυρίση στην 'Αγγλία. Προτιμούσε ν' άπραξηχτή στη Σαγκάη, όπου είχε πολλούς φίλους. Θ' άγώρας, ένα σπιτί κοντά στό ίπποδρόμιο και με τ' έλογά του, τό μπριτζ και τό γκόλφθά περνούσε θαυμάσια. "Άλλωστε δέν ήτανε άκόμη καιρός νά τά σκεπτεται αυτά. Σέ πέντε ή χρόνια ό Χίγγινς θά έδινε την παραιτησί του κι' αυτός τότε θ' ανέλυε την διεύθυνσι του κεντρικού καταστήματος στη Σαγκάη. "Ός τότε θά καλοπερνούσε, κάνοντας και οικονομίες που ήταν άδύνατες στην Σαγκάη. "Έπειτα ή σημερινή του θεσί είχε κι' ένα άλλο πλεονέκτημα: ήτανε τό σημαντικότερο πρόσωπο της 'Αγγλικής παροικίας.

Τό μόνο δυσάρεστο ήταν πώς παραπάχυνε. Με την κοιλιά του τώρα δέν μπορούσε νά πηγαίνει συχνά ήπασια. "Έτσι και κείνο τό απόγευμα θήγκε με τό φορείο. Πέρασε τούς στενωπούς βράσιους και οέ ήλιον θρήσκει στην έξοχή. 'Ο καθαρός άέρας τόν ζωογονούσε ύστερ' άπ' την εργασία και τό πολύ φαγητό.

Στό νεκροταφείο πρόσταξε τούς βαστάζους νά σταματήσουν. "Ήτανε πολύ περιποιημένο τό 'Αγγλικό νεκροταφείο. Θά έφθανε αυτό μονάχα για νά δείξη τόν πλούτο της 'Αγγλικής παροικίας. "Αποφάσισε νά τό διασχίση πεζός, νά ξεμουδιάση. Διάβαζε τίς επίταφες πλάκες. Πολλά όνόματα του ήσαν γνωστά: "Εδουάρδος Μόλοκ. "Ό πίο τόν έθαγε κι' αυτόν!" σκέφθηκε. Πολλά μνήματα σημειώνουν την ηλικία των νεκρών: 25, 26 ή 27 ετών. Πάντα ή ίδια ιστορία. Κάποιος νέος που έφθασε στην Κίνα και εαφικά θρήσκει με πολλά χρήματα στό χέρι. Πούτ' του δουλειά νά τό ρίξη στό πιστό, τό κλίμα όμως δέν τό επιτρέπει αυτό στους ξένους πού σέ λίγο, δρόμο για τό νεκροταφείο. Βέβαια τό πράγμα ήτανε θλιβερό, δέν μπορούσε όμως αυτός νά μη χαμογελάση όταν θυμήθηκε πόσο τους βίαζε ήλιους αυτούς νά πούν... "Έθλεπε στον κανένα τους κι' έναν επικίνδυνον αντίπαλο. Τί ήθελεν και δέν καθόντουσαν στην 'Αγγλία... 'Η θύμηση όλων αυτών των πεθεμών του έδινε θάρρος. "Όλοι τους πέθαναν, ένά αυτός ζούσε, γεμάτος έλπίδες και χαρά... Καμάρωσε ευχαριστημένους όλους τους πλούσιους εκείνου τάφου, λίγο ακόμη και θάρτριε τά χέρια του. "Άλλά αισθανότανε και κάποιον οϊκτο γι' αυτούς, τόν θάνατό τους τόν θεωρούσε ως ένα είδος αυτοκτονίας. Καθώς περπατούσε, θρήσκει εαφικά μπροστά οέ δυό ιθαγενείς που άνοιγαν έναν τάφο. "Όπισθογόρησε κατάπληκτος, γιατί, καθώς γνώριζε, δέν είχε κανείς πεθάνει στην παροικία.

—Πούν θα χάσουν έκει μέσα; ρώτησε. 'Οι έργάτες ούτε γύρισαν εν τόν ίδιον, έξακολοθυόσαν τη δουλειά τους, πετώντας έξω τό όγρο χώμα. "Αν και ζούσε πο-

λά χρόνια στην Κίνα, ό διευθυντής δέν ήξερε τη γλώσσα. —Για ποιόν είνε ό τάφος; ρώτησε πάλι 'Αγγλικά τούς έργάτες.

"Εκείνου του άπάντησαν Κινέζικα και τούς έβρισε. "Ήξερε πώς τό παιδί της κ. Μπρούμ ήταν άρρωστο. "Αν όμως είχε πεθάνει, θά τόν ειδοποιούσαν. Κί' έπειτα αυτός ό τάφος δέν μπορούσε νά είνε για ένα παιδί, αλλά για μεγάλο άνθρωπο και μάλιστα ψηλόν. "Ανέθηκε στό φορείο του, όλο του όμως τό κέφι είχε χαθή τώρα.

Μόλις έφτασε στό γραφείο, κάλεσε τόν ιδιαίτερό του:

—Δέν μου λές, Πέτρο, ξέρεις ποιός πέθανε;

"Ο Πέτρος δέν ήξερε τίποτε. "Ο διευθυντής ανησύχησε. Κάλεσε έναν άπ' τους ιθαγενείς υπαλλήλους και τόν έστειλε νά ρωτήση τούς έργάτες στό νεκροταφείο. "Εκείνοι όμως είχαν φύγει κι' ό υπάλληλος γύρισε άπρακτος. Τό πράγμα καταντούσε παράξενο. "Ο υπηρέτης του ιδιαίτερου του γραφείου θά ήξερε χωρίς άλλο... Τόν έστειλε στην πόλι νά ρωτήση, νά μάθη. Δέν μπόρεσε όμως ούτε κι' αυτός νά πληροφορηθή.

—Τότε λοιπόν, για ποιόν άνοιξαν τόν τάφο;

Ξανάστειλε τόν υπηρέτη νά ρωτήση τόν έπιστάτη του νεκροταφείου γιατί άνοιγαν τόν τάφο αφού δέν είχαν κανέναν νά θάψουν.

—Δός μου πρώτα ένα ούσκιο, είνε καθώς ό υπηρέτης έτοιμάζοτανε νά φύγη.

Γιατί νά ταραχτή τόσο πολύ άπό την θεά ενός τάφου; Προσπάθησε νά μην τόν συλλογίζεσαι. Τό ούσκιο τόν συνέφερε κι' έξακολούθησε την εργασία του. "Ήτανε σχεδόν ή ώρα νά πάη στη Λέσχη. Προτίμησε όμως νά περιμένη τόν υπηρέτη νά γυρίση. Γύρισε λοιπόν αυτός φέρνοντας τόν έπιστάτη του νεκροταφείου.

—Τί σās ήρθε κι' άνοιγεται τάφος οτά καλά καθούμενα; Κανείς δέν πέθανε.

—Έγώ ντέν άνοιξα τάφο, άπάντησε με δυσκολία ό άνθρωπος.

—Τί μας λές; Είδα με τά μάτια μου δυό νεκροθάφτες ν' άνοιγουν έναν λάκκο, σήμερα τό άπόγευμα.

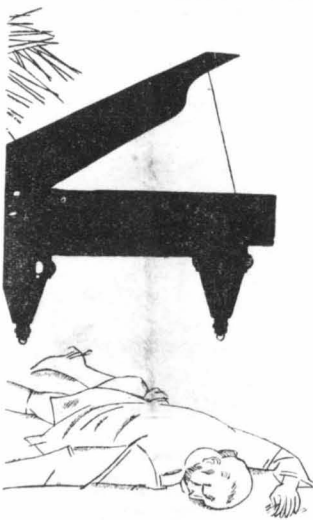
Όι δυό Κινέζοι κυττάγηκαν με άπορία. "Ο υπηρέτης έξήγησε πώς είχαν γυρίσει ολόκληρο τό νεκροταφείο χωρίς νά ίδουν κανένα λάκκο άνοιχτό.

"Ο διευθυντής για μία στιγμή ήταν έτοιμος νά τούς σκυλοβρίση. Κρατήθηκε όμως, έγινε πειλιδός άπ' τό κακό του. Όι δυό Κινέζοι τόν κότταζαν με τά απάθεστατα, χωρίς έκφρασι, μάτια τους.

—Καλά! είνε επίτελους! Πηγαίνετε!

Μόλις όμως έμεινε μόνος ζήτησε και δεύτερο ούσκιο. Σφογγίσσε τό πρόσωπό του. Τό χέρι του έτρεμε, καθώς έπινε. Δέν ήτανε τρελλάς αυτός, είχε ιβή τόν τάφο με τά μάτια του! "Ακόμα άκουγε τόν κρόπο που έκαναν τά φτυάρια που έβγαζαν τό χώμα... Τί σήμαινε λοιπόν αυτό τό μυστήριο; "Ο σφυγμός του χτυπούσε γρήγορα. Μιά στενωγούρια τόν κυριέε. Δέν ήτανε οτά καλά του. Κάποια στιγμήαία παράκρουσι ίσως. Τό καλύτερο θά ήτανε νά πάη στη Λέσχη. "Ίσως νά ήτανε κεί κι' ό γιατρός νά τόν εξέταση μόνι στιγμή.

Στή Λέσχη, όλος ό κόσμος είχε τό συνηθισμένο του ύφος. Καθησύρασε λιγάκι. Και όμως εκείνου ό τάφος δέν έβγαίνε άπ' τό μυαλό του. "Έπαιξε πολύ άσχημα κι' ό σύντροφός του οτά χαρτί δέν μπόρεσε νά μη του τό πη δυό φορές. Καθώς ήτανε κακόκεφος τό κακοφάσος. Παράτησε τό παγινίδι και πήγε στό άναγνωστήριο. "Εκει θρήσκει τόν γιατρό, με τούς «Τάμις» στό χέρι, δέν τόλμησε όμως νά του μιλήση. "Ήθελε νά πεισθή μονάχος του άν είχαν άληθινά άνοιξη αυτών τόν τάφο στό νεκροταφείο. Δέν είνε δυνατόν νά γελαστή δυό φορές. Θάπαινε μαζί του και τόν έπιστάτη, γύις κάθε ένδεχομένου. Δέν μπόρεσε όμως πουθενά νά βρή τόν έπιστάτη. Είχε βγη έξω παίρνοντας και τά κλειδιά μαζί του. "Όταν ό διευθυντής κατάλαθε πώς δέν θά μπορούσε νά μη στο νεκροταφείο, ένοιωσε τά γόνάτα του νά λυγίζουν. Πρόσταξε τούς βαστάζους νά τόν πάνε σπιτί του. Θά έξάπλωνε μισή ώρα πριν άπ' τό φαγητό. "Ήτανε κουρασμένος, αυτό ήτανε όλο. "Όταν ό υπηρέτης τό έφερε τό σμόκιν του σηκώθηκε με μεγάλη δυσκολία. Δέν είχε καμιάν βρεσί νά ντυθή, πώς όμως ν' άλλάξη τώρα μία συνήθεια τσώνων έτών; Ζήτησε σαμπάνια, έλπίζοντας νά συνέλθη μ' αυτήν και μετά τό φαγητό, ήπιε άρκετά κονιάκ. Αισθανότανε πολύ καλύτερα τώρα. Πέρασε στην αθήουσα του μυλλιάρδου και δοκίμασε μερικά δύσκολα κόλπα. Τά πέτυχε όλα με σίγουρο χέρι, δέν μπορούσε λοιπόν νά είνε άρρωστος!... Πήγε κατόπιν και πλάγιασε. "Αποκοιμήθηκε μονομιάς.

Τόν βρήκαν νεκρό, κοντά στό πίσω...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΚΟΜΜΩΤΗΣ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

(Η άκνημνησίς του περιφήμου μίστερ Τζιμ Άνταμσον, του κυριεύει όλων των μεγάλων «αστέρων» της κινηματογραφουφειλέως.)

ΔΩ και λίγο καιρό, μία μεγάλη κινηματογραφική εταιρεία, η «Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγερ», γιόρτασε με άρπαστη μεγαλοπρέπεια την δεκάτη επέτειο της ίδρύσεώς της. Ανάμεσα, λοιπόν, στο πλήθος των «αστέρων», των «εκατακαμύσιων» και των «βιολιών» της 'Αμερικής, που είχαν προσκληθή στη μεγάλη αυτή δεξίωση, που έδωσε επί τη ευκαιρία αυτή, βρισκόταν κι ένας εξαιρετικά ευγενικός άνθρωπος, που ήξερε όλο τον κόσμο και που μιλούσε με όλο τους «αστέρες» με μεγάλη οικειότητα. Ο διημοσίως αυτός άνθρωπος ήταν ο Τζιμ Άνταμσον, ο κομμωτής των «αστέρων». Από το 1923 ο Τζιμ Άνταμσον φροντίζει για τα μαλλιά όλων των «αστέρων» του Χόλλυγουντ, από τον Κλάρκ Γκέμπλ μέχρι τον νεαρό Μπιλ Χάρτ, κι από της Γκρέτας Γκάρμπο μέχρι της Ντόροθι Τζόρτζαν, ενός «αστέριου» με μεγάλο μέλλον. Ο Λόν Τσάνεϊ ήταν ο καλύτερος φίλος του και πολλές φορές πήγαιναν μαζί για να κινήσουν στις Σέρρες της Καλιφόρνιας. Όταν δε ο Άνταμσον έμαθε το θάνατο του μεγάλου «αστέριου», έλαχε σαν μικρό παιδί τον ζέχιστο φίλο του.

Ο Τζιμ Άνταμσον άρχισε την καινούργια του ξυριστική πρόβατον απ' όλους τον μίστερ Λούις Β. Μάγερ, τόν διευθυντή της εστιασμένης εταιρείας, ο οποίος, μόλις σημάχθηκε από την πολυθρόνα, είχε καταθεθεί στον φίλο και συνδιευθυντή 'Ιρβινγκ Τάμπεργκ, που ήταν μαζί του :

—Επιτέλους, 'Ιρβινγκ, βρήκαμε έναν ματαμπετή της προκοπής !... Και προσέβαλε άμεσως τόν Άνταμσον τόν καλλοπισμό τών «αστέρων». Στά στούντιο, βλέπετε, δεν υπάρχουν μόνο «αστέρες» ή σηνηθητές. Υπάρχουν και πολλοί άλλοι και λιγέρες. Ένας απ' αυτούς, λοιπόν, τούς «αστέρες», είναι κι ο Τζιμ Άνταμσον...

Ο διάσημος αυτός ματαμπετής του Χόλλυγουντ, μία μέρα που χτένιζε τα μαλλιά της Ντόροθι Τζόρτζαν, που αφηγήθηκε μερικώς αναμνήσεις του.

—Έχω την μεγάλη τιμή, μου είπε, να περιποιηθώ όλες τις μεγάλες «εγρήσεις» της θόνης. Αυτό όμως, έδω πού τ' λέμε, δεν είναι δά και τόσο εύκολο ! Κανείς «αστέρας» δεν μπορεί να καθίση ήσυχος στην πολυθρόνα του. Πάντα, μ' πάντα, είναι βιαστικός και κυττάζει διαρκώς το ρολόγι του... Νά, ή μίς Τζόρτζαν, παραδειγματός χάριν, άρχισε κιάλα να στενοχωριέται, επειδή μου πάσατε την κουβέντα. Της ισογέθηκα ο δυτυχής ότι θα είχε έτοιμη σέ δέκα λεπτά της ώρας.

Η χαριτωμένη βεντέτα κάνει τάχα ότι διαμαρτύρεται και προσθέτει, για να περιφύγει λίγο τόν κομμωτή της :

—Ευτυχώς ότι το φαλλίδι του μίστερ Άνταμσον κόβει, όπως κι ή γλώσσα του ! Έτσι μου φαίνεται ότι θα είχε συνεπίς στην ύπωση του...

Ο μίστερ Άνταμσον όμως δεν περάχτηκε καθόλου. —Λοιπόν, συνέχισε με άπαθεια, πρέπει να μη δυναρεστώ κανέναν ! Μά τ'α καταφέρω μία χαρά ! Τό κοριοιο μου δεν είναι από τ'α συνηθ...

Εύτηνος όμως αλλαφιασμένος; Ξαναείδε τόν ύπνο του τόν τάφο και τούς δύο νεκροβάφτες. «Όστε ήταν αλήθεια ! Πώς ν'α παραδεχτή πώς γελάσθηκε αφού τόν είχε ιδή με τ'α ίδια του τ'α μάτια; Έξαφνα πέρασε έξω ο νεκροφύλακας. Αύτη ή άπότομη διακοπή της νεκρινής οειψής του έφερε άνατριχίλα. Ένας τρελάος φόβος κυριέψη την ψυχή του. Φαντάστηκε πως θρισκότανε στους θρομερούς δρόμους της πόλεως, άνάμεσα στις διαβολικές μορφές τών Κινέζων. Η θρώμα του δρόμου τόν έπνιγε, οι ζήτιανοί, οι έμποροι, οι θαυμαγογοί, όλοι του με τ'ο ίδιο πανωμένο πρόσωπο χαμόγελο, σχηματίζον έναν αιδερμένο κύκλο δαδγυρά του. "Α, πόσο μισούσε αυτόν τόν τόπο. Την Κίνα ! Γιατί νάρθη σ' αυτό τόν καταραμένο τόπο; Πώς να Ξεφύγη, να γλυτώση;... Δεν μπορούσε πια ν'α μείνη εκεί. "Αν ήτανε να πεθάνη, τουλάχιστον να πεθάνη στην 'Αγγλία. Λιποψυχούσε με την ιδέα πως μπορούσε να τόν θάψουνε κεί, άνάμεσα σ' άλλους εκείνους τούς κίτρινους πηχικούς, με τ'α λοξά μάτια, τις παράξενες, έφιαλτικές μορφές. "Α ! ν'α αναπαυθί από τό χόμα της 'Αγγλίας κι όχι σέ κείνον τόν άπαίσιο τάφο που ελδε να σκάσουν... Δεν θ'α μπορούσε ποτέ να ήσχάση εκεί μέσα. "Ας σκεφθί ήτι θέλει ο κόσμος. Νά φύγη ! Νά φύγη ! Νά γλυτώση, όσο άκόμη είναι καιρός.

Σηκώθηκε κι' έγρωσε στών γενικό διευθυντή πως ήτανε άρειά άρρωστος. Ζήτησε να τόν άντικαταστήσουν τó γρηγορότερο. Έπρεπε να φύγη, να φύγη. Νόθηκε, έλπίζοντας να ήσυχάση λιγάκι. Πέρασε στό πλανόιο σαλόνι. "Απλωσε τó χέρι του να πάρη την μπουκάλια με τó ούισκο, εκεί, κοντά στό πιάνο...

Τό πρωί τόν θρήκταν νεκρό, μπρομπύτα, κοντά στό πιάνο. Κοντά του τó ποτήρι του σασμουέο και παραπέρα ή μπουκάλια με τó ούισκο χάμω στό πάτωμα. Οι νεκροί που τούς έσπρωξε ν' αυτοκτονήσουν με τó ποτιό, είχαν έκδικηθί...

σμένα κουρεία πολυτελείας. Είναι μία προέκταση, θ'α μπορούσε να πη κανείς, τού στούντιο. Πολλές φορές ή εγρήσεις κι' οι εγρήτες μαθαίνουν έδωμέσα τούς ρόλους τους. Η Βίλμα Μάιναν, παραδειγματός χάριν, κι' ο Ροδόλφος Βαλεντινο είχαν την συνήθεια να έπαυαλαμδάνουν τις σηνές τού φίλμ τους επί ένα άόλογο μήνα έδωμέσα, πριν να τις εγρήσουν στό στούντιο. Τό ίδιο έκανε κι' ο 'Αδόλφος Μανζο, ο Ρόλαντ Κόλμαν κι' ο Τζων Γκάλμπερτ. Ο μόνος «αστέρας» που με ροδάταν, ήταν ο Γατωινός Σουσα Χαγιακάβα. Τί παράξενος άνθρωπος αυτός ο Χαγιακάβα !... Παρακολουθούσε τó φαλλίδι μου ν'α τ'οση προσοχή, σάν να φοβάταν μήπως τó κόψω καμιά τριζα παραπάνω ! Κάποτε, μάλιστα, τόν ελδα να σφιγορρηθί μέσα στή χάρη του έναν μικρό κινδύρο, γεμίζον από παράδοξο όργανοσκαλίσιμα. Ήταν τó προσεχητάριο του... Ο Χαγιακάβα, όση ώρα καθόταν στην πολυθρόνα τού κοριοιο μου, έκανε την προσοχή του. Φοβάταν, όπως μου έξαιολογήθηκε μία μέρα σοβαρότατα, να μη τó κόψω τó λαμό ! Έχω λοιπόν άδικο κι' εγώ, που τόν θεωρώ ως τόν πιο παράδοξο και τόν πιο αινιγματικό «αστέρα» του Χόλλυγουντ ;

Μά άκούστε τί σκάφωσα κάποτε, χωρίς βέβαια, να τó θέλω, στόν Ρέτζιναντ Πάρκερ, τόν πρώτο σηνηθητή της «Μέτρο». Ο μίστερ Πάρκερ εγρήξε εκείνον τόν καιρό ένα φίλμ με κών-μπύς και ή σηνη του στούντιο παρίστατε να γραφεί μιάς Τράπεζας. Στις τρεις ή ώρα, λοιπόν, τó πρωί, ο Πάρκερ είπε στόν Μπιλ Χάρτ και στόν Κλίβ Σμιθ ν' αλλάξουν τó διάκομο και να 'ξηρουν άπό τ'α κών-μπύς να κάνουν τούς υπαλλήλους της Τράπεζας στις έλασι ύπόλοιπες σηνές τού φίλμ. Κατόπι έγρωε άπό τó στούντιο, για να ξεκομασθί λιγάκι. Ο Μπιλ Χάρτ κι' ο Κλίβ Σμιθ ήθλησαν τότε να τού παίζουν ένα άσχημο παιχνίδι, και τó κατάφεραν. Όταν την άλλη μέρα εγρήσταντο κατά την άπουσία του, άρχισε να τραβάη από την άπελοσία τα μαλλιά του. Οκ τραπεζιακοί υπαλλήλοι είχαν κομμένα τα μαλλιά τους όπως τ'α κών-μπύς ! Εκτός απ' αυτό, ένα σκονι κρησιόταν στή μέση και φωνάζαν σ' όλες τις σηνές, δίχως να ισάχη κανείς λόγος ! Ο Χάρτ και ο Σμιθ που είχαν φέσει, οι άθεόροβοι, τούς ήρθατούς να τούς κόψω τα μαλλιά αλλά κών-μπύς, κατ' έντολην τού μίστερ Πάρκερ !

Ο Ραμόν Νοβάρο κι' ο Μπόιτ Μονγκάκιμερ, είναι δύο από τούς καθημερινούς πελάτες μου. Κάθε πρωί θάβθουν για να τούς ξυρίσω σπολι σπονδίας, όπως λένε. Ο Ραμόν Νοβάρο, όταν είναι άξήριστος, άρρωσταίνει. Τό ίδιο παθαίνει κι' ο Μονγκάκιμερ. Κι' έτσι πολλές φορές, την ώρα που έρχομαι για ν' άνοίξω τó κοριοιο μου, βλέπω κάποιον από τούς δύο να περιμένη με ύπομονη για να τόν ξυρίσω !... Με έχουν συνηθίσει, βλέπετε, και δεν μπορούσε να ύποφάρι κανενός άλλου. Επίσης κι' ο Κλάρκ Γκέμπλ είναι από τούς πιο ταπεινούς πελάτες μου. Ο λόγος δε είναι ότι ο μεγάλος εγής της θόνης με θεωρεί μοναδικό ματαμπετή για τ'α μαλλιά του. Ο Μορίς Σεβαλιέ, πάλιν, είναι πάντα εύθυμος και τραγουδάει με χέρι όταν τόν ξυρίσω. Μά κι' ο Δέλι Κούατ, καθώς και ο Φρέντερικ Μάος, έρχονται κάθε μέρα για να τούς περιποιηθώ.

Όπως σ'α ανέφερα, όλες ή βεντέτες της «Μέτρο» μου έμπιστεύονται τα μαλλιά τους. Η Νόρια Σηρερ κι' ή Μόνη Ο'Σουάιλβαν είναι από τις πιο φανατικές πελάτισσές μου. Φαντασθήτε ότι έχω την έξαιρετική τιμή να περιποιηθώ άκόμη και τα μαλλιά της Γκρέτας Γκάρμπο, από τόν καιρό που ή μεγάλη εγρήσασα ήθε στό Χόλλυγουντ ! Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι ή πιο λιγλόγη βεντέτα τού κινηματογράφου. Μά μου μιλάει πάντα με καλοσύνη και δεν την ελδα ποτέ να θυμώνη μαζί μου. Τοζιού μάλιστα να πώ ότι είμαι ένας από τούς πιο παλιούς φίλους της.

Εδώ όμως και λίγο άπάτητα άκόμη και μία καινούρια πελάτισσα. Είναι ή Ροθ Τσάιμς, ή «Μίς Καλλιφόρνια 1934», που προσελήφθη άμέσως από την «Μέτρο». Είναι πολύ χαριτωμένη και τόσο εύθυμη, που κάνει ένα σποφ τρέλλες και άναστατώνει πάντα τó κοριοιο μου. Ο Τζιμ Άνταμσον σ' αυτό τó μεταξί είχε τελειώσει τó χτένισμα τών μαλλίων της Ντόροθι Τζόρτζαν. Έχουν περάσει άκριβώς δέκα λεπτά ! Τόσα, όσα μου χάρισε για τί συνέντευξί του. Η χαριτωμένη βεντέτα είναι ικανοποιημένη. Μάς κυττάει μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο. Ο μοναδικός αυτός κομμωτής του Χόλλυγουντ της έχει κάνει ένα θαυμάσιο χτένισμα τών μαλλίων της. Είναι γοητευτική όσο καινού ήλλη φορά. Φεύγει λοιπόν με τó μεγαλοπρεπές ύψος μιάς βασίλισσας.

Ο Τζιμ Άνταμσον, καθώς βλέπετε, είναι ο άνθρωπος με τις περισσότερες συμπαθείς στό Χόλλυγουντ, γιατί κάνει πιο άμορφους όλους τούς «αστέρες» !... JEANNE ROUDOT

Ο Κλάρκ Γκέμπλ